

ραμμένων, Πικραμμένη Καρούλα και Ωραίοις Πρίγκιπας — ο Δασυροστεφής Ναύαρχος με τον Καρχαρίαν τον Φαλήρου, Ναυτοπούλα και Μενεξεδέριαν — το Μεσολογγιτάκι με την Λυμνοθάλασσαν του Μεσολογγίου — ο Βασιλεύς του Κατέρου με την Κοραλιαν Μακρή, Περθόδοιαν Καοδιαν και Γκιπότην του Αστέρου — η Αντιγόνη με την Ταυγέτην (ης ζητεί και τάρχη) — ο Νεαρός Ζωγράφος με τον Ζιζάνιον του Αρακείου — ο Έλληνομαθητής Αμερικανόπουλος με την Γαρδέριαν της Μαγνησίας, Αστέρ της Δίρφης και Ποιμενίδα της Δίρφης — ο Στέφανος Δάφνης με τον Δασυροστεφής Ναύαρχον — η Μικρά Χοριατοπούλα με την Έλληνομαθητή Φουστανέλλαν και Γωάνναν Χ. Ρηγοπούλου — η Πηδουκούλα με την Άσσαν της Στυλίδος και Κανθαρίαν — ο Γ. Χ. Σολιώτης με τον Παρσάση — το Μηθον της Ζαγοράς με τον Δημ. Φιλιππότην και Τριανταφυλλέριον Κάμπος — η Κοιτάλιουσα Θάλασσα με την Αργυράν Συρίκτραν, Καρχαρίαν του Φαλήρου και Ανδρέον Ευζώνον — ο Νουσαλιός Έλληνας με τον Τρομερόν Γίγαντα, Δευκάπτερον Άγγελον και Αφροναυτοπούλα — ο Δευκαλιώνιος Αιγιάλιος με τον Σμαφιόδι, Περίλοπον Όρσανη και Έρα Χιωτάκι — το Έρυθρόν Νέρος με την Δημιότιδα Βόλον, Κυματίουσαν Θάλασσαν και Πειραιήν Άσσαν — ο Κεραμιδογράφος με τον Ποιητικόν Νάουσιον και Καρδιαν υπό Πέτραν — το Έλληνοκόν Έδαφος με τον Έλληνομαθητή Αμερικανόπουλα, Αμαρυνίδα και Θαλασσιόν Ζωγράφον — η Παιδική Χαρά με το Μειδιάμα του Έραος, Άγγελον της Αγάπης και Κυματίουσαν Θάλασσαν — η Συννεφώδης Αθήνη με τους Ωραίους Πρίγκιπας, Καλλιφώνον Αρακείαδα (διά νανταλλάξου και τὸ ὄνομά τιν) και Ρωμαίον Κι κερωφά — ο Νεός Ναύτης με τον Ασπροποταμίτην και Χλόην του Κηρισσοῦ — το Κεντρὶ με την Ζωγράφον Φλόγα, Μεσολογγιτάκι και Ζωγράφον Νέρος — η Μαρίδα του Εύριπου με τον Άγγελον της Αγάπης, Γλυκείαν Καρδιαν και Δασυροστεφής Ναύαρχον — ο Φρόνιμος με την Ναυτοπούλα και Γλυκεῖ Ονειρόν — η Νεροχελόνη με τον Θαυμαστήν τῶν Ωραίων Τεχνῶν — ο Κάλυψ Ρόδου με την Κικίην Ζαφειροπούλου, Καλλιφώνον Αρακείαδα και Ταυγέτην — το Αίγατον Πέλαγος με την Ειλικρινή Φιλίαν, Καλλιφώνον Αρακείαδα και Έλληνομαθητή Αμερικανόπουλα — ο Φαρίμαλος με τον Πηγηδόν της Έρημον και Παρσιβερίον — ο Μικρός Γυμνασιόπαις με τον Μικρόν Μηχανικόν, Μικρόν Πανοδήρον και Θερατίαν Σφαίραν (με τὸ ὄνομά της) — το Ίον του Άγροῦ με τον Χιακόν Όριζοντα, Άγιον Μάγδον και Τρυφάναν (με τὸ ὄνομά της) — ο Βράχος της Κρανίας με τον Κωνστ. Καταοῦραν (του ὁποίου ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον) και Νεαράν Καλλιτέχνηδα — το Μενεξεδέριον Μπουκετάκι με την Ανθοδοῦσαν Νεότητα, Ενθάροκον Έρα και Μοῦσαν του Λοροῦ — η Θερινή Βροχή με τον Ζιζάνιον του Αρακείου, Καλλιφώνον Αρακείαδα και Μεσολογγιτάκι — η Εἰρωνεία της Εἰλαμιένης με τον Σέλεον Κεραυδόν, Χιακόν Όριζοντα και Πικ-Νικ — ο Τριανταφυλλέριος Κάμπος με τον Φασολογένητον και Φαταούλαν — η Χιακή Μαργαρίτα με τον Κυνηγόν τῶν Αἰγάρων, Τσουχτρον και Καλὸς Ωραῖος — ο Γωάννης Στεγάριος με την Καρχαρίαν του Φαλήρου, Αργυράν Συρίκτραν και Χιονοσκεπή Δίρην — η Δημοτικὴ Βόλον με τον Έθνικόν Ύμνον και Ζωγράφον Μεσαίωνα — η Θαλασσοπούλα με την Νεροχελόνην, Θαυμαστήν τῶν Ωραίων Τεχνῶν και Άγγελον της Αγάπης (διά νανταλλάξου, ἂν θέλῃ, και τὸ ὄνομά τιν) — η Δενδροστοιχία Αθηνῶν με την Πιπίτσιαν Αθαλασιάδου και Καρδιαν υπό

Πέτραν — ο Αἰτήτης Πρωσ με τον Έθνικόν Ύμνον, Καρχαρίαν του Φαλήρου και Ειλικρινή Φιλίαν.

Πέτραν — ο Αἰτήτης Πρωσ με τον Έθνικόν Ύμνον, Καρχαρίαν του Φαλήρου και Ειλικρινή Φιλίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰ ἄρονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Αθήναις
Ὁδὸς Πατριῶν, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον} — Ἀριθ. 39

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 313.)

Ὅσά με βλέπη, και τότε κλιίτερα νὰ πελπισίας πρὸς τὸν γέροντα φίλον της. — Ὑπάρχουν, ὑπάρχουν και μεγαλήτεραι, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς. Και πόσα γυρεύει ὁ ἀφέντης τοῦ Σιδέρη;

— Τί εἶνε; τί τρέχει; τί ἐπάθεις, Χρυσούλα μου; ἤρώτησεν ὁ κ. Φραντζῆς ἐναγωνίως, στρεφόμενος πρὸς τὸ κοράσιον και ἀφίνων τὸν κ. Ευζώνον Πασῶτον εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τῆς τελευταίας του ἀποστροφῆς.
— Νά, ὁ Σιδέρης κ' ἐγώ... εἶμαστε πολὺ δυστυχισμένοι και οἱ δύο! ἀπήνησεν ἡ Χρυσούλα.

Καὶ νέα καταγίγεις δακρύων ἐξεφράγη εἰς τὰ μάτια και ἐξέσπασεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς ἀτυχῆς Χρυσούλας.
Ὁ ὀρυκτολόγος εἶχεν ἀκούσει πρῶτα ἀνήσυκος, κατόπι σκεπτικὸς, και τώρα ἡ ἀγαθὴ, γεροντικὴ μορφή του εἶχε γίνῃ σοβαρά, κατηφῆς.
— Δὲν εἶνε μεγάλη συμφορὰ; προσέθεσεν ἡ Χρυσούλα, ρίπτουσα βλέμμα ἀπειρημένη πρὸς τὸν γέροντα φίλον της. — Ὑπάρχουν, ὑπάρχουν και μεγαλήτεραι, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς. Και πόσα γυρεύει ὁ ἀφέντης τοῦ Σιδέρη; — Τριακόσια φράγκα!... ἀκούτ' ἐκεῖ! Και μπορεῖ νὰ πληρώσῃ ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης τόσα λεπτὰ;... Κάνουν μιά δλακαίρη προίκα, τριακόσια φράγκα! Ὁ κ. Φραντζῆς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν και ἐζάρωσε τὸ μέτωπον. Ἐσκέφθη ἐπιλίγας στιγμάς, και κατόπιν εἶπεν ἠρέμα πρὸς τὴν μικρὰν χωριατοπούλαν:

Και χωρὶς νὰ σταθῇ, διὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν, ὠμίλησεν, διηγῆσθαι, τὰ ἀραδιᾶσεν ὅλα:
— Φαντασθῆτε ὁ Σιδέρης ἔβασκε τὰ βώδια του ἐκεῖ-κάτω, ἔστὸ ριζοβούνη τοῦ Κρουστέτου. Ουμῆθηκε πάλι τὴς βόμβες, και γι' ἀγάπη μου, μιά και δυὸ ἀνεβαίνει ἐπάνω ἔστὸ ἤφαιστεῖο, γιὰ νὰ σας εὔρη πέτρες...
Ὅταν ὁ κ. Πασῶτος ἤκουσε τὴν λέξιν «πέτρες», μετῴδιασε εἰρωνειᾶς και ἱκανοποίησεως διήνοιξεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλιά του ἄλλα σὰς εἶπα, ὅτι ὁ κ. Φραντζῆς ἤτο ἐστραμμένος πρὸς τὴν Χρυσούλαν και — εὐτυχῶς — δὲν ἐβλέπε παρα μόνον αὐτήν.
— Νάι, — ἐκεῖ λοιπόν, γυρίζεις ἐξάφνω πίσω του, και βλέπει μιάν ἀγελάδα, ξαπλωμένην ἀνάσκελα κάτω ἔστὰ βράχια...
Ὅ, τι εἶχε πῆσῃ, και — δυστυχία μας! — εἶχε σπάσῃ τὸ ἔνα της πόδι... Πετᾶ σαν τὸ πουλι ὁ Σιδέρης, και φέρνει τὴν εἶδησιν ἔστὸ σπίτι... Φωνές, καθό, τρέχουν ὅλοι, και ἔστὸ τέλος νὰ φθάσει και ὁ χασάπης... Δὲν εἶχε θεραπεία, και τὴν ἐσφαζαν. Τώρα ὁ ἀφέντης θέλει νὰ διώξῃ τὸ Σιδέρη, ἂν δὲν του πληρώσῃ, λέει, τὴν ἀγελάδα του. Και ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης δὲν ἔχει πεντάρα. Και ἂν τον διώξῃ, δὲν θά τον βλέπω, δὲν

Μεῖνε σύ, ἐδῶ και περιμένε με. Ἐγὼ πηγαίνω μέσῃ με τὸν κύριον. Ἐχομε νὰ τελειώσω με ἕνα ὑπόθεσι. Ἐστερα θὰ ἔλθω νὰ σ' εὔρω, και τότε βλέπουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ μικροῦ σου φίλου.
Ὁ κ. Φραντζῆς παρέλαβε τὸν κ. Πασῶτον, και εἰσῆλθον ὀμοῦ εἰς τὸν οἰκίανον. Ὁ ὀρυκτολόγος προσέφερεν εἰς τὸν παλαιοντολόγον τὴν ψαθίνην πολυθρόναν, κ' ἐκεῖνος ἐκάθισεν εἰς μίαν ἀκραν τῆς δρυϊνῆς τραπέζης. Και ἤρχισε:
— Φίλε Πασῶτε, ὀμολογῶ ὅτι πρὸ ὀλίγου παρεφέρθη ὀλίγον...
— Μάλλον ἐγὼ, φίλε συνάδελφε, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, διατηρῶ κάποιαν νεανικὴν ὀρμήν.
— Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ πταίω εἶμαι ἡ ἄρκτος τοῦ σπηλαίου, ἐρημίτης ἄξεστος και παράξενος, αὐτὸ πλέον εἶνε γνωστόν. Λοιπόν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διατηρῆστε μνησικακίαν ἰσχυρίζομαι μάλιστα ὅτι θὰ φύγετε εὐχαριστημένος.

«Ἡ ἀγαθὴ μορφή του εἶχε γίνῃ κατηφῆς.» (Σελ. 321, στ. 6.)

Και ο κ. Φραντζής αφήκε βαθύ στεναγμόν.

— "Ω, αγαπητέ μου συνάδελφε! ανέκραξεν ο κ. Πασώτος, αν είσθε άρκτος, τότε βέβαια είσθε το άφρόγαλα, ή κρέμα των άρκτων!

Ο κ. Φραντζής ήσθάνθη όρεξιν να γελάση με το παράδοξον φιλοφρόνημα, άλλ' ή στιγμή δεν ήτο κατάλληλος.

— "Ακούσατε λοιπόν, είπε' πωλώ την συλλογήν μου εις την 'Ακαδημίαν.

Και έστέναξεν πάλιν, άλλ' ακόμη δυνατώτερα.

— Λαμπρά! εξαίρετα! ώστε λοιπόν, σάς έπεισαν αι παρατηρήσεις μου, τα έπιχειρήματά μου, ή εύγλωττία μου; . . .

— "Οχι, δεν μ' έπεισεν ή εύγλωττία σας, όφελω να είπω την άλήθειαν. . .

'Αλλ' άφ' ου δέχομαι, τί σας μέλει; Υπό δύο όρους όμως. . .

— Λογικούς και δυνατούς;

— Ναί.

— "Ας τους άκούσωμεν.

— 'Εν πρώτοις, εξαίρετο από τα πωληθησόμενα, μίαν συλλογήν από βόμβας και ροιάς ήφαιστειώδεις.

— "Οχι, όχι, αγαπητέ μου Φραντζή, είναι το πλουσιώτερον τμήμα του Μουσειού σας!

— Το γνωρίζω κάλλιστα, και προσθέτω: το προσφιλέστερον. Και τότε θα έννοήσατε και θα δικαιολογήσατε την εξαίρεσίν μου, αν φαντασθήτε προς στιγμήν ότι θέλουν να σας πάρουν τον σκελετόν του προϊστορικού ανθρώπου.

— 'Αλήθεια, αλήθεια, θα έπροτιμούσα να μου πάρουν την ψυχήν. . . Και όμως. . . πολύ άσχημο αυτό, πολύ άσχημο! . . . Διάβολε!

Και ο κοντός άνθρωπος συνέστρεψε με την δεξιάν χείρα τους αραχνοειδείς βοστρύχους της λευκής του κόμης.

— "Εστω! ανέκραξε μετ'όλιγον, βλέπομεν κατόπι' και ο δεύτερος όρος σας;

— Ο δεύτερος όρος μου είναι ο εξής: 'Εννοώ να διατηρήσω την κατοχήν των περι όν ο λόγος συλλογών μου μέχρι του θανάτου μου, και έν τώ μεταξύ, ή 'Ακαδημία σας να μου πληρώνη ισόβιον σύνταξιν από εξακόσια φράγκα το έτος.

— Διάβολε! επανήρχισεν ο φίλος Πασώτος, ξύνων την κεφαλήν δυνατώτερα από πρώτα. Βλέπω ότι αι αξιώσεις σας περιπλέκονται. Είς τί να πρωτοαπαντήσω; 'Α, αυτή είναι πολύ σοβαρά έπιπλοκή, δια να όμιλήσω την γλώσσαν των συναδέλφων μου της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας. . . Οπωσδήποτε, είμαι άπεσταλμένος με πάσαν έξουσίαν και έλευθερίαν ένεργείας. Είμπορούμεν να συζητήσωμεν τα πράγματα ένα-ένα, και εις το τέλος να συμφωνήσωμεν. 'Αλλά πρώτον και κύριον, θέτω ως άρχήν ότι πρόκειται περί του Μουσειού σας ολόκληρου, χωρίς εξαίρεσιν και χωρίς επιφύλαξιν. Αυτό είναι ε. κ. τ. ω. ν. ω. ν. ο. υ. κ. α. ν. ε. υ, sine qua non!

— Και τας βόμβας; . . . ποτέ! ποτέ! . . . ποτέ!

Ο όρυκτολόγος είχε σηκωθή από την τράπεζαν, με κάποιαν στενωχωρίαν, και βραδέως είχε πλησιάση το παράθυρον. Διά των υάλων και των διεσταυρωμένων κιγκλιδίων, είδεν —εις απόστασιν δέκα βημάτων άπ' αυτού, έξω εις το κηπάριον, — είδε την χαριτωμένην και αγαθήν Χρυσούλαν, την μικράν του φίλην, ή όποια είχε μείνη εκεί όπου την είχαν αφήσει, επί του λιθίνου διαζώματος, και την στιγμήν εκείνην εκλαιεν άπαρηγόρητη, κρύπτουσα το πρόσωπον εις την ποδιάν της.

«'Α, την καϊμένη! έσκέφθη. Πόση λύπην θα αισθάνεται! αλήθεια λοιπόν είναι τόσον δυστυχημένη!»

— Ποτέ; ποτέ; επανέλαθεν ως ήχώ ο παλαιοντολόγος. Καλά λοιπόν! χαίρετε! καληνύκτα σας!

Και έσηκώθη από την πολυθρόναν, μη ξύνων πλέον την κεφαλήν, αλλά στηρίζων τα ματογυάλια του.

— Γιατί; . . . πάλιν, βλέπω, σάς ήλθεν ή νεανική όρμη! είπεν ο κ. Φραντζής, επιστρέφων και καθήμενος επί του χείλους της τραπεζής, άκόμη σκεπτικώτερος από πριν. Σάς παρακαλώ να καταλάβετε πάλιν το έδώλιον του άπεσταλμένου, και να θέσωμεν το ζήτημα επί του τάπητος.

Ο Εϋδωρος Πασώτος υπήκουσε, σφουρίζας τρεις φορές κατά συνέχειαν το ε. κ. τ. ω. ν. ω. ν. ο. υ. κ. α. ν. ε. υ, και κάθε φοράν δυνατώτερα.

— "Ωστε άπορρίπτεται ο πρώτός μου όρος; ήρώτησεν ο κ. Φραντζής.

— Διάβολε!

— 'Αλλά τότε. . . αν άπεφάσιζα δηλαδή να συμπεριλάβω εις την πωλουμένην συλλογήν και τας βόμβας, θα μετέβαλλα πόν δεύτερον όρον μου, και θα έπρότεινα ένα νέον, ή μάλλον δύο νέους.

— "Ω Ζεϋ! . . . Πάλιν φοβούμαι έπιπλοκήν. Οπωσδήποτε, φίλε συνάδελφε, όμιλήσατε. Η 'Ακαδημία σάς άκούει δια των ότων του πληρεξουσίου της άπεσταλμένου.

— Λοιπόν, εάν συγκατατεθώ να τα παραχωρήσω όλα συλλήβδην και άνευ εξαίρέσεως, αντί ισόβιου συντάξεως, τότε το ποσόν της συντάξεως αυτής δεν θα είναι πλέον εξακόσια φράγκα το έτος, αλλά οκτακόσια. . . Να εξακολουθήσω;

— 'Εμπρός! εμπρός!

— Η σύνταξις θα είναι πληρωτέα καθ' εξαμηνίαν και προκαταβολικώς. . . Να εξακολουθήσω;

— 'Εμπρός! εμπρός!

(Έπεται συνέχεια)

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια. Ώς σελ. 314.)

— Τα μικρά τρίγωνα, τα όποια θα σχηματίσης αύριον, θα έχουν όλα βάσιν ένός δακτύλου, ή όποια θα περιέχεται δύο φορές εις το ύψος του τριγώνου, του όποιου την κορυφήν θα θέσης δύο δακτύλους ύψηλά' ή ίδια βάσις θα περιέχεται πέντε φορές εις το ύψος του τριγώνου, του όποιου ή κορυφή εύρίσκεται πέντε δακτύλους ύψηλά' δέκα φορές όταν ή κορυφή εύρίσκεται δέκα δακτύλους ύψηλά' και ούτω καθεξής.

Αυτό είναι τόσον άπλοϋν, ώστε δεν υπάρχει ανάγκη να σ' έρωτήσω αν το έννοήσ.

'Αλλ' αι γωνίαι της κορυφής των τριών τούτων τριγώνων θα είναι πάντοτε αι ίδιαι, εάν τα τρίγωνα έχουν βάσεις άλλας, άδιάφορον πόσον μεγάλας, αι όποιαι όμως να περιέχονται δύο, πέντε, δέκα φορές εις το ύψος των.

'Ενωσις λοιπόν τώρα, ότι αν καλώς μετρήσωμεν την γωνίαν της κορυφής ένός τριγώνου, δυνάμεθα να εύρωμεν πόσας φορές ή βάσις περιέχεται εις το ύψος, και αν μετρήσωμεν καλώς την βάσιν θα εύρωμεν πόσον είναι και το ύψος, διότι δεν μένει παρά να πολλαπλασιάσωμεν το μήκος της βάσεως επί 2, 5 ή 10 ή επί όποιονδήποτε άλλον αριθμόν, τον όποιον θα εύρωμεν από την μέτρησιν της γωνίας της κορυφής. Το σπουδαιότερον λοιπόν είναι να μετρηθώ καλώς άφ' ένός μόν ή βάσις, άφ' έτέρου ή γωνία της κορυφής.

— Ήθεύρισε, θείτσα, ότι τα έχασα με αυτάς τας γωνίας, τας βάσεις και τα ύψη; Δέν είναι πολύ διασκεδαστικά έσα μου διηγηείσαι σήμεραν.

— Ορίστε κατάστασις! ο κύριος θέλει να μάθω πώς μετροϋν την απόστασιν της Γης από την Σελήνην, και θέλει εις έπίμετρον και να διασκεδάξω. Προς χάριν σου, μικρέ περιέργε, θα κάμουν διασκεδαστικήν γεωμετρίαν! Μήπως νομίζεις ότι τυχαίως, με τα παιγνιδάκια, εύρέθησαν τα πράγματα δια τα όποια σου όμιλώ;

— "Ελα δά, θείτσα, μη θυμώνης με μεγάλην προσοχήν σε ήκουα και επί τέλους νομίζω ότι ένόησα. Είπέ μου λοιπόν τώρα, πώς έμέτρησαν την απόστασιν της Γης από την Σελήνην;

— "Εστω, κατ' αυτόν τον τρόπον θ' αναπαυθής από την γεωμετρίαν.

Λάβε μίαν υδρόγειον σφαίραν και άκολούθησε με τον δακτύλόν σου την γραμμήν ή όποια ένόνει το Βερολίον με την Εϋέλπιδα 'Ακραν. Η γραμμή αυτή, της όποιος γνωρίζομεν ακριβώς το μήκος, είναι αρκετά μεγάλη ως βάσις τριγώνου' και από τα δύο δε άκρα της γραμμής, δυνά-

μεθα να ίδωμεν ταυτοχρόνως την Σελήνην.

Δύο άστρονόμοι, εύρισκόμενοι ο εις εις το Βερολίον ο δε άλλος εις την Εϋέλπιδα 'Ακραν, συμφωνούν να στρέψουν τα τηλεσκοπία των κατά την αυτήν στιγμήν εις το αυτό μέρος της Σελήνης, περιτόν να σου είπω ότι λαμβάνουν μεγάλας πρυφολάξεις δια να έργασθουν ακριβώς. 'Εκάστη από τας διόπτρας των είναι ή άρχή ευθείας γραμμής, ή όποια θα συναντήση την άλλην εις εκείνο το σημείον της Σελήνης, το όποιον σκοπεύουν και τα δύο τηλεσκοπία' υπάρχει δ' εύκολος τότε τρόπος να μετρηθώ ή γωνία, την όποιαν αύται αι δύο ευθείαι θα σχηματίσουν. Κατ' αυτόν λοιπόν τον τρόπον οι δύο μας άστρονόμοι σχηματίζουν τριγώνον, του όποιου γνωρίζουν την βάσιν και την γωνίαν της κορυφής.

Δέν μένει λοιπόν πλέον, παρά να εύρεθώ πόσον μεγαλύτερον είναι το ύψος του τριγώνου από την βάσιν, και να γίνη ο μικρός πολλαπλασιασμός, τον όποιον γνωρίζεις. Οι άστρονόμοι όμως, οι όποιοι λογαριάζουν και τα μικρότερα, δεν χωροϋν τόσον ταχέως. 'Επειδή ή γή μας είναι στρογγύλη, ή απόστασις του Βερολίνου από της Εϋέλπιδος 'Ακρας δέν είναι ευθεία γραμμή' και δια τούτο λαμβάνουν ως βάσιν την ευθείαν γραμμήν, ή όποια ένώνει τα δύο σημεία και διέρχεται μέσα από την Γην' έν συντόμω, δια νέων λογαριασμών πολύ ακριβών, των όποιων το εξαγόμενον είναι θετικώτατον, κατώρθωσαν να κατασκευάσουν τριγώνον, έχον βάσιν την διάμετρον (1) της Γης. Και κορυφήν σημείον τι της Σελήνης και εύρον με μαθηματικήν ακρίβειαν, ότι ή βάσις του τριγώνου τούτου περιέχεται τριάκοντα φορές εις το ύψος του, δηλαδή ότι ή απόστασις της Σελήνης είναι 384 χιλιάδες χιλιόμετρα. Φαντάσου τριάκοντα σφαιράς μεγάλας όσον ή Γη μας εις την σειράν, την μίαν κατόπιν της άλλης' εάν ή πρώτη είναι εις την Γην, ή τριακοστή θα έγγιζή την Σελήνην. 'Ιδού πόση είναι ή απόστασις ή όποια μας χωρίζει από την Σελήνην!

— 'Αρκετή είναι!

Μήπως κατά παρόμοιον τρόπον, παρατηρούντες από το Βερολίον και από την Εϋέλπιδα 'Ακραν, κατώρθωσαν να μετρήσουν τα 43 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα, τα όποια μας χωρίζουν από τον γείτονα μας άστέρα, όπως τον ένόμασες;

— Ουδέ το έσκέφθησαν καν αυτό. Η βάσις, ή όποια έχρησίμευσε δια την Σελήνην, δέν είναι κατάλληλος ουδέ δια τον 'Ηλιον άκόμη, ο όποιος εύρίσκεται μόλις εις απόστασιν 149 εκατομμυρίων χιλιομέτρων' και ίδου διατί.

(1) Διάμετρος της Γης λέγεται ή ευθεία γραμμή, ή όποια διέρχεται από το κέντρον αυτής και λήγει επί της επιφανείας της. Η διάμετρος είναι διπλασία της ακτίνας.

Είς τα τρίγωνα, τα όποια θα κατασκευάσης αύριον με βάσιν ένός δακτύλου, ή γωνία της κορυφής του τελευταίου τριγώνου, του όποιο ή κορυφή θα εύρίσκειται εις το άνω άκρον της σελίδος, θα είναι πολύ μικρά, όταν το φύλλον του χαρτου είναι κάπως μέγα' και σε συμβουλεύω να μυτερώσης αρκετά το μολυβδοκόνδουλον σου, επειδή διαφορετικά αι δύο πλευραι θα ένωθουν πολύ πριν φθάσουν εις την κορυφήν. Φαντάσου όμως τί θα συμβή, αν λάθης κύλινδρον χαρτου από εκείνον τον όποιον μεταχειρίζονται οι θαλαμοστόλοι, και ο όποιος να έχη μήκος 8 ή 10 μέτρων! Τότε θα ήτο αδύνατον να κατασκευάσης τρίγωνον με τόσον μέγα ύψος και με βάσιν ένός δακτύλου' δια τούτο θα ήσο ήναγκασμένος, εάν ήθελες να κάμης τρίγωνον με τόσον μέγα ύψος, να μεγαλώσης επίσης και την βάσιν. 'Ακριβώς αυτό έγινε και δια τον γείτονα μας άστέρα.

— Και πώς κατώρθωσαν να εύρουν απόστασιν άκόμη μεγαλειότεραν από την απόστασιν του Βερολίνου και της Εϋέλπιδος 'Ακρας; Διότι βέβαια δέν ήδύναντο να στήσουν τα τηλεσκοπία των εις τους δύο πόλους!

— Και πράγματι θα ήτο πολύ δύσκολον να μεταδώσιν εκεί. 'Αλλά και τούτο αν κατώρθωσαν, δέν θα ώφελοϋντο διόλου. Δια τούτο εύρον κάτι καλλίτερον, αλλά πολύ καλλίτερον. Τί φρονείς δια βάσιν 298 εκατομμυρίων χιλιομέτρων;

— Μά, θείτσα, διατί με περιπαίζεις; Πώς είναι δυνατόν να εύρουν τόσον μεγάλην βάσιν, άφού δέν δύνανται να έξέλθουν από την Γην;

— Δέν σε περιπαίζω, Κωστάκη μου. 'Όταν εύρίσκεισαι εις την άμαξαν, μήπως δέν δύνασαι να μεταβάλης θέσιν χωρίς να έξέλθης από αυτήν, και να διευθύνης και από την πρώτην θέσιν σου τα δύο άκρα σου προς άπομακρυσμένην κορυφήν όρους, και από την νέαν εις απόστασιν δύο χιλιομέτρων να παρατηρήσης πάλιν την αυτήν κορυφήν του όρους; Μήπως και αυτός δέν είναι κατάλληλος τρόπος δια να σχηματισθώ μεγάλη βάσις εις τα τρίγωνα μας; Και ο άστρονόμος του Βερολίνου μήπως δέν ήδύνατο να κάμη παρόμοιον πράγμα;

— 'Αλλά δέν έχομεν κατάλληλον άμαξαν να ταξειδεύωμεν εις τον ουρανόν!

— Και ή Γη μας, ή όποια τρέχει εις τον ουρανόν με ταχύτητα 30 χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτον; την έλθισμόνησες; Μου φαίνεται ότι είναι κατάλληλος άμαξα δια μακρυνόν δρόμον.

— Ναί! άλλ' άπ' αυτήν δέν βλέπομεν τίποτε. Πώς να μάθωμεν, από που άναχωρούμεν και που φθάνομεν, δια να μετρήσωμεν τα 298 εκατ. χιλιόμετρα;

— Με τον άπλούστατον και ακριβέστερον τρόπον.

Γνωρίζεις, ότι ή Γη εύρίσκεται 149 εκατομμύρια χιλιόμετρα μακράν του 'Ηλιου και ότι κάμνει τον γύρον της περι αυτόν εις έν έτος' επομένως εις έξ μήνας κάμνει το ήμισυ του γύρου της. Εύρισκόμεθα 149 εκατομμύρια χιλιόμετρα μακράν του 'Ηλιου, και μετα έξ μήνας τόσον πάλιν μακράν άπ' αυτόν θα εύρισκόμεθα, άλλ' από το αντίθετον μέρος. 149 και 149 κάμνουν 298' δέν έχω ουτως; 298 εκατομμύρια εις ευθείαν γραμμήν. 'Ιδού με πόσην εύκολίαν μετρείται ή βάσις του νέου τριγώνου μας. Τώρα λοιπόν όποτε έχομεν την βάσιν, άρκει να εύρεθώ και ή γωνία της κορυφής. Κάποιος άστρονόμος, διευθύνων το τηλεσκοπίον του προς ένα άστέρα και μετα πολλών προφυλάξεων και μεγάλης προσοχής, μετρά πόση είναι ή μία γωνία της βάσεως του τριγώνου' έπειτα αφήνει να παρασυρθή ή σύχως από την Γην, και μετα έξ μήνας, όταν έλθη εις το άλλο άκρον της βάσεως, επαναρχίζει την έργασίαν του και εύρίσκει πόση είναι και ή άλλη γωνία της βάσεως' και όταν γνωρίξη τας δύο γωνίας της βάσεως, εύκόλως εύρισκε και την γωνίαν της κορυφής. Γίνεται δηλαδή ακριβώς όπως και εις την Σελήνην με την διαφοράν όμως, ότι αντί να έχωμεν δύο τηλεσκοπία διευθυνόμενα κατά την αυτήν, στιγμήν προς αυτήν, έχομεν έν μόνον διευθυνόμενον προς τον άστέρα δύο φορές, την δευτέραν μετα παρέλευσιν έξ μηνών. 'Αλλά το αποτέλεσμα είναι πάντοτε το ίδιον. Από το μέγεθος της γωνίας της κορυφής θα εύρεθώ το ύψος του τριγώνου, δηλαδή ή απόστασις του άστερος. Και αυτά μόν τα όποια έως τώρα σου είπα, δέν είναι νέα δια σε' τώρα όμως φθάνομεν εις το θαυμαστόν.

Η απόστασις του γείτονος μας άστερος είναι τόσον μεγάλη ώστε αι δύο ευθείαι, αι άρχίζουσαι από τα δύο άκρα της υπερμεγέθους βάσεως των 298 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, δια να συναντηθώσιν εις τον άστέρα, ο όποιος σχηματίζει την κορυφήν του τριγώνου, φθάνουν εις αυτόν σχεδόν συνηνωμένοι, και ή γωνία της κορυφής εύρίσκεται ίση σχεδόν προς το μηδέν' και επειδή από το μέγεθος αυτής της γωνίας λογαριάζεται το ύψος; δια τούτο ή απόστασις του άστερος εύρίσκεται πολύ μεγάλη, σχεδόν άκατανόητος. Σου είπα, ότι ή διάμετρος της Γης περιέχεται τριακοντάκις εις το ύψος του τριγώνου, το όποιον σχηματίζεται με κορυφήν την Σελήνην' ή διάμετρος λοιπόν της τροχιάς της Γης περιέχεται 149 χιλιάδας φορές εις το ύψος του τριγώνου, το όποιον σχηματίζεται με κορυφήν τον πλησιέστερον μας άστέρα!

149 χιλιάδες φορές δέν σου εξηγούν καλώς το πράγμα. Θα σε βοηθήσω δια να έννοήσης την μυθώδη απόστασιν.

Λάβε πάλιν την μικράν βάσιν του έ-

στερον τρόπον.

νός δακτύλου, όπως σου είπα να κάμης αύριον, σχημάτισε επ' αυτής με τον νούν σου τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή νὰ εὐρίσκειται 1450 μέτρα μακρὰν, δηλαδή ἐν καὶ ἡμισυ χιλιόμετρον. Ὅσον μικρὰ εἶνε ἡ βάσις ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου τούτου, τόσον μικρὰ εἶνε καὶ ἡ διάμετρος τῆς τροχιάς τῆς Γῆς μετὰ 268 ἑκατομύρια χιλιόμετρα τῆς, πρὸς τὴν ἀπόστασιν τοῦ πλησιαιτέρου μαρτύρου.

— Ἀρκεῖ, καλὴ μου Νίτσα. Μετὰ αὐτὰ γυρίζει ὁ νοῦς μου πῶς νὰ συγκρίνω ἕνα δακτύλον μετὰ 298 ἑκατομύρια χιλιόμετρα, καὶ πῶς νὰ φαντασθῶ τρίγωνον 1500 μέτρων μήκους, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις νὰ εἶνε μόνον ἐνός δακτύλου;

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα ἔχεις ὅμως δίκαιον πολὺ σήμερον σ' ἐκούρασα, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ἐκούρασθην διανοητικῶς. « Ἄς ἀναπαυθῶμεν πλέον. »

(Ἔπεται συνέχεια)
[J. Macé] Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΩ ΕΚ ΤΟΥ... ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΕΙΣΕΙΣΑΙ ΠΑΙΔΙ ΜΟΝΑΧΟΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΝ. ΕΠΕΙΤΑ ΒΑΛΕ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ! ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΚΑΙ Η ΘΕΛΕΣ ΝΑ ΜΗ ΜΕ ΠΕΡΙΠΟΥΤΗΤΑΙ; ΕΧΕΙΣ ΤΥΧΗ ὅμως ΠΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΕΣ ΤΟΣΕΣ ΣΧΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟΥ ἔμποριου του. Α, ἔννοια σου, γιατί δὲν τον ἀφίνω νὰ τα ξεχάσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης φαιδρῶς: καθέννας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φροντίζει... ἀλλὰ νὰ, ἔφθασα σὲ ἀφίνω, χαίρε, Κωστάκη, καὶ καλὴ διασκέδασι αὐριο...

Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μας γνωρίζουν Κινεζικὰ, παρακαλοῦνται νὰ μας στείλουν τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀνωτέρου τεμαχίου, ἀντιγράφοντες συγχρόνως καὶ τὸ πρωτότυπον. Προθεσμία μῆνός.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἦτο ὥραϊον ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου. Δύο παιδιὰ, συνοδευόμενα ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην, ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἰδιωτικῆς Λυκείου ***.

— Ἀλήθεια, Βαλδῆ, ἤλθες δεύτερος ἐστὶ λατινικὸ θέμα; ἠρώτησεν ἔξαφνα τὸ μεγαλύτερον.

— Ἀληθέστατα, φίλε μου! καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα γιὰ μένα πού δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν κλίσι στὰ λατινικά... Γι' αὐτὸ ἀπὸ χθὲς σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ εὕρω τί πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ πατέρα μου.

— Ὡστε ὁ πατέρας σου σοῦ κάμνει δῶρο, κάθε φορὰ πού ἐρχεσαι σὲ καλὴ θέσι σ'τοὺς Διαγωνισμοὺς.

— Αὐτὸ νὰκούεται, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης Βαλδῆς με ὑπερφάνειαν τὴν προτελευταία φορὰ, μού ἐχάρισε ἐκεῖνο τὸ ὥραϊον Λεύκωμα διὰ γραμματόσημα, πού σοῦ το ἔδειξα πρόχθές... τὸν περασμένο μῆνα μ' ἐπήγε στὸ Θέατρο καὶ εἶδαμε τὴν Δούξ...

— Αὐτὸ ἐξηγεῖται, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ βραχείαν σκέψιν: σὺ εἶσαι παιδί μοναχικό, ἐν ὧ σὸ σπίτι μας εἶμεθα πέντε: τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ δύο ἀδελφαί! οἱ γονεῖς μας δὲν μας κάμνουν δῶρα, παρὰ μονάχα τὴν Πρωτοχρονία.

— Ἐπειτα βάλε πού δὲν ἔχω καὶ μητέρα! ὑπέλαβεν ὁ Μίμης Βαλδῆς ἕνας πατέρας μου ἔμεινε στὸν κόσμον, καὶ ἠθέλες νὰ μὴ με περιποιήται;

— Ἐχεις τύχη ὅμως πού συλλογίζεται αὐτὰ τὰ μικροπράγματα, μέσα στές τόσες σχοτούρες τοῦ ἔμποριου του.

— Α, ἔννοια σου, γιατί δὲν τον ἀφίνω νὰ τα ξεχάσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης φαιδρῶς: καθέννας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φροντίζει... ἀλλὰ νὰ, ἔφθασα σὲ ἀφίνω, χαίρε, Κωστάκη, καὶ καλὴ διασκέδασι αὐριο...

Οἱ δύο συμμαθηταὶ ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαλδῆ, τοῦ πλουσίου ἔμπορου, καὶ ὁ μὲν Κωστάκης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁ δὲ Μίμης εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του. Ἄλλ' ἐκεῖ τὸν ἀνέμενε μικρὰ ἀπογοήτευσις: Ὁ κύριος Βαλδῆς διεπραγματεύετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, καὶ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ χαίρηται τὸν υἱόν του. Ἐπειτα, πῶς ἠμποροῦσε αὐτὸς νὰναγγεῖλῃ ἐκεῖ, ἐνώπιον δύο ἀγνώστων, τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰ λατινικά, χωρὶς νὰ φανῇ ὀλίγον γελοῖος; Ὁ Μίμης ἦτο δῶδεκα ἐτῶν, καὶ θὰ ἤσθάνετο κάποιαν ταπείνωσιν... Ἐν τούτοις ἤθελε νὰναγγεῖλῃ εἰς κανένα τὸν θρίαμβόν του ἀμέσως. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, διέσχισεν ἕνα μεγάλον διάδρομον, ὅπου εἰργάζοντο δύο— τρεῖς ὑπάλληλοι, τοὺς ὁποίους ἐχαίρεισεν ἀξιοπρεπῶς, καὶ ἔφθασε παρὰ τὴν θύραν ἐνός

ἄλλου δωματίου, τὴν ὁποίαν ἐμισοάνοιξε: — Καλημέρα σας, κύριε Γράβαρη! ἐφώναξε φαιδρῶτα.

Ὁ γηραιὸς γραμματεὺς, ὁ προϊστάμενος τοῦ προσωπικοῦ, ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν, καὶ ἀμέσως μειδίαμα φιλικὸν ἐφαιδρυνε τὸ σοβαρὸν καὶ ρυτιδωμένον του πρόσωπον.

— Καλημέρα, παιδί μου... καλημέρα, κύριε Μίμη, εἶπε διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν πρώτην ἐκφρασίαν, τὴν ὁποίαν εὗρισκε κάπως ἀνάρμοστον, ἀφότου ὁ μικρὸς του φίλος εἶχε περιβληθῆ τὴν στολήν τοῦ Λυκείου ἔ, λοιπὸν ἐσχολάσατε; αὐριο εἶνε ἑορτή, καὶ θὰ περάσωμεν ὥραϊα.

— Ἐλπίζω, ἀφ' οὗ μάλιστα ἤλθα καὶ δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸν θέμα... Ἐσῦρεις, αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία ἐγὼ, πού δὲν ἔχω καμμίαν κλίσι ἐστὶ λατινικά, νὰ ἔλθω δεύτερος, θὰ πῆ ὅτι ἐμελέτησα, ὅτι ἐκοπίασα, ὅτι ἀξίζω περισσότερο καὶ ἀπὸ καίνον πού ἤλθε πρῶτος! Τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ με βοηθήσῃς νὰ εὕρω... νὶ πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ μπαμπᾶ.

— Πῶς; θέλεις νὰ σου κάμῃ καὶ ἄλλο δῶρον;... ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο Λεύκωμα;... Ὁ Μίμης ἐξεπρόσθη εἰς γέλωτα.

— Ὁραία ἰδέα! νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἐργάζομαι χάρισμα, ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε; — Κάθε ἄλλο, κύριε Μίμη! ἀπεναντίας εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐργάζεσαι γιὰ νὰ γίνῃς μιά μέρα κάτι τί, καὶ γιὰ νὰ κάμῃς εὐτυχῆ τὸν πατέρα σου.

Ὁ γέρον ὠμίλει μετὰ σοβαρότητα, μετὰ συγκίνησιν ἄλλ' ὁ μικρὸς δὲν εἶχεν ἔρεξιν διὰ συγκινήσεις, καὶ ἐφάνη σύμφωνος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ τόνος.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν, ἀλλὰ κυτάζω καὶ τὸ συμφέρον μου! πρέπει νὰ συλλογίζεσθε καὶ τὸν ἑαυτὸν του λιγάκι... Ἐλα, κύριε Γράβαρη, νὰ σκεφθοῦμε... τί μπορῶ ἀρὰ γε νὰ ζητήσω;

Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, θὰ ἔλυον ἀμέσως, ἦτο διὰ τὸν Μίμην Βαλδῆν εἰς ἄκρον περίπλοκον διότι Κύριος οἶδε πόσαι του ἐπιθυμίαι καὶ φαντασιοπληξίαι ἐπραγματοποιήθησαν ἕως τώρα, χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντητον καλοσύνην τοῦ πατρὸς του.

Τῶντι διὰ τὸν κ. Βαλδῆν ἡ ζωὴ ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν: νὰ καθιστᾶ τὸν υἱόν του ὅσω τὸ δυνατὸν εὐτυχέστερον.

« Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον τὴ μητέρα του, δὲν θὰ τον ἐγάριε: ἐγὼ τόσῃ πολὺ ἄλλὰ τώρα πρέπει νὰναπληρῶ καὶ ἑκείνην, » ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος. Ἐδέχετο ὅλα τὰ αἰτήματα τοῦ παιδίου πρόθυμος, γελαστός, καὶ μετ' ὅλας τὰς ἐμπορίας φροντίδας, δὲν ἠσύχαζεν, εἰμῆ ἀφ' οὗ ἤθελε τὰ ἐκπληρώσῃ.

Μετὰ τὸν κ. Βαλδῆν, κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠγάπα τὸν ἠρώα μας περισσό-

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Θυμᾶστε πού ἀφίσαμε τὴν ἄλλη φορὰ τὸ μικρὸ Φασουλᾶκη: Ἐστὰ χέρια τοῦ Δασκάλου, πού τον ἔδερνε μετὰ τὴ βίτσα του καὶ μετὰ τὴ δίκη του. Νά, ἴσια-ἴσια ἐκεῖνη τὴν ὥρα, φθάνει εἰς τὸ Σχολεῖο ἡ κυρία Φασουλῆνα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδάκι τῆς. Φαντασθῆτε τὴ λύπη τῆς καίμενης τῆς μητέρας ὅταν εἶδε τὸ Φασουλᾶκη σὲ τέτοια θέσι, καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν τῆς εἶπαν, ὅτι ἔκαμε τὸ καὶ τό!

Σταυροῦναι τὰ χέρια τῆς μπροστὰ ἑστὸ Δάσκαλο καὶ φωνάζει: — Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ τον καὶ δὲν το ξανακάνει! Ὅλοι οἱ Φασουλᾶκιδες σηκώνονται τότε ἀπὸ τὰ θρανία, γονατίζουν γύρω-γύρω καὶ φωνάζουν: — Ἐλεος! Ἐλεος! συχώρεσέ τον!

— Ἀμάν! φθάνει! φωνάζει ὁ μικρὸς Φασουλᾶκης. Ἄκομη καὶ τὸ σκυλί, ὁ Κέρβερος, γονατίζει μετὰ τέσσερα καὶ ἀφίνει ἕνα γαυγίσμα παραπονετικόν, σὺν νὰ λέῃ: — Ἀμάν! φθάνει! Ὁ Δάσκαλος ἀφίνει τελοσπάντων τὸ Φασουλᾶκη. Ἀμέσως κ' ἐκεῖνος γονατίζει ἐστὶ πόδια του καὶ φωνάζει: — Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ με καὶ δὲν το ξανακάνω! — Τὸ λές ἀλήθεια; τὸ λές μετὰ τὴν καρδιά σου; τὸν ρωτᾷ ὁ Δάσκαλος.

— Ναι! ναι!
— Εἰς τὸ ἔξῃς θὰ εἶσαι ἐπιμελής καὶ φρόνιμος;
— Ναι! Ναι!
— Καὶ θὰ μελετᾷς τὴ Γραμματικὴν σου;
— Ναι! Ναι!
— Καὶ μετανοεῖς γι' αὐτὸ πού ἔκαμες σήμερον;
— Ναι! Ναι!
— Καλὰ. Πήγαινε, καὶ νὰ εἶσαι συχωρεμένος.
Ἔτσι ὁ κύρ Δάσκαλος ἐσυχώρεσε τὸ μικρὸ Φασουλᾶκη. Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ ἰδοῦμε ἂν ἔκανε καλὰ, ἂν ὁ Φασουλᾶκης ἐμετανόησεν ἀληθινὰ, καὶ ἂν ἐστάθῃ πιστὸς εἰς τὸ λόγον του.

τερον ἀπὸ τὸν γηραιὸν γραμματεῖα. Ὁ Γράβαρης εἶχε προσληφθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου Βαλδῆ πρὸ τεσσαράκοντα ἔτων, ὅταν ἀκόμη διευθυντὴς τοῦ ἦτο ὁ πάππος τοῦ Μίμη. Εἰμπορὸν νὰ εἶπω, ὅτι «εἰς τὰ χέρια του» ἐγεννήθησαν καὶ ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱός, διὰ τοῦτο ἤσθάνετο πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀληθῆς στοργὴν πάππου. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ στοργὴ αὕτη ἦτο ἐλιγώτερον τυφλὴ ἀπὸ τὴν στοργὴν τοῦ προϊσταμένου του. Ὁ Γράβαρης ἐβλεπε μετὰ ἀνησυχίαν, ὅτι ὁ χαριτωμένος αὐτὸς Μίμης, — τὸ καλὸν καὶ τόσον ἀξιαγάπητον παιδί, — δημιουργῶν ἀκαταπαύστως νέας ἐπιθυμίας, εἰς τὸ τέλος δὲν θὰ ἐφρόντιζε παρὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τὰς ἰδίας του εὐχαριστήσεις.

«Θὰ τον κάμωμεν λοιπὸν ἐγωῖστὴν! ἐσυλλογιζέτο ὁ γέρον: ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ αὐτό!... Ἐχει χρυσοῦ καρδιά αὐτὸ τὸ παιδί... Ἄν του ἔδιδε κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ πόσον εἶνε κακὸν νὰ μὴ συλλογίζεται τοὺς ἄλλους, θὰ μετεβάλλετο ἀμέσως, εἶμαι βέβαιος... Ἄ, τί κρίμα νὰ μὴ βλέπῃ ὁ κύριος Βαλδῆς τὰ πράγματα ὅπως εἶνε!»

Ἐν τούτοις ὁ Μίμης ἐσκέφθη, ἐσκέφθη, καὶ εἰς τὸ τέλος, μὴ εὕρισκων τίποτε καλλίτερον καὶ ἐπιθυμητότερον, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, τελειοτέραν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε.

— Μὰ τί θὰ τες κάμῃς δύο; παρετήρησεν ὁ πατήρ ἔπειτα αὕτη δὲν θὰ σου χρησιμεύσῃ παρὰ μεθαύριον, τὰς διακοπὰς, ὅταν θὰ κάμωμεν ταξείδια, καὶ θὰ ἠμπορήσῃς νὰ πέρνῃς τοποθεσίας.

— Μὰ ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ τὴν θέλω ἀπὸ τώρα! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον διὰ νὰ ἔχω καιρὸν νὰ μάθω νὰ τὴν μεταχειρίζομαι. Ἐλάτε, μπαμπᾶ, πρέπει νὰ μού τὴν ἀγοράσετε... Δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸν θέμα... δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα! γιὰ συλλογισθῆτε!

— Καλὰ λοιπὸν πηγαίνετε μετὰ τὸν κ. Γράβαρη, πού ἔχει εὐκαιρία, νὰ τὴν ἀγοράσετε ἐγὼ σήμερον ἔχω πολλὴν ἐργασίαν καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σε συνοδεύσω.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΤΕΡΑ—ΜΗΤΕΡΑ

Πουλιὰ ἔς ἀνοκλωνάρι
Ζευγαρωμένα,
Πού ἔχουν μετὰ καμάρι
Φωλῆα στημένα,
— Πατέρα, —
Καὶ μετὰ, καλὰ παιδάκια,
Ἐστὴν ἀγκαλιά σας,
Χαρούμενα πουλάκια
Μέσ' ἐστὶ φωλῆα σας,
— Μητέρα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Φλεβα, Τριανταφυλλένιον Κάμπιον και Καταρομάλλω.— ή Βοσκοπούλα της Δίρφης με την Βελοφόρον Αρτεμιν, Σπαρτιατιών Ζωμόν και Χαλιμάρ.— ή Βασίλει της Έρημου με τον Καρχαριαν τον Φαλήρον, Αρθύλλιον της Έρημου και Νεαρόν Ζωγράφον.— ή Αηδόνη της Ανοίξεως με την Έλπίδα, Περβλοπορ Όρρατήν και Χλόην τον Κηφισοδ.— ή Αδικοκράτειρα Εύδοκία με την Διοπτροφοροδσαγ, Ταγγέτην και Χρωτοπούλαν.— ή Ηλιος της Λύγης με τον Αρταϊάν, Έλπίδα και Σφίγγα ετών Θηδών.— το Αιγαίον Πέλαγος με τον Τάρταλον, Καρχαριαν τον Αιγαίον και Αθόαν Περιστέρον.— ή Λιγίδα με τον Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.— ή Κανακία με τον Καρχαριαν τον Φαλήρον και Ναύτην της Ναυαρχίδος.— ή Κυμαίτισσα Θάλασσα με την Μαργαριτοφόρον (δία νανταλλόζον τὰ όνόματά των), Γλυκόν Όρειον και Παρήγορον Αγγελον.— ή Σφιγγί των Πάγων με την Ναυτοπούλαν.— ή Αριστέα με την Κασσιόπειαν.— ή Έλληνική Φουσταρέλλα με τον Ασπρο Αραπάκι, Τοθμόν της Λευκάδος και Μακροχάιτην Λέοντα.— το Αργόν Μερεξεδάκι με τον Ασπροποταμίτην και Αγγελον της Αγάπης.— ή Αμαρύλλιδ με την Αρεμιώνην, Εύθμιον Ναύτην και Νοσταλόν Έλληνα.— ή Πύρρος με την Πειραικήν Αδραν και Ρωσοικην Καραμέλαν (ής ζητεί τάρχηά.) — το Έξηγηρωμένον Κόμμα με την Περθοδσαν Καρδιαν και Διοπτροφοροδσαν.— ή Χαακή Μαργαρίτα με τον Ρωμαίον Κικέρονα, Κετζοί και Αργυράν Συρικτραν.— ή Πειραικήν Αδρα με τον Χρυσόροον Πακτωλον, Γεργηγορον Λέοντα και Όμύχλην της Αγγλίας.— ή Νοσταλός Έλληνη με την Κοραλίαν Μασσαί, Σπαρτιατίδα Χειλωνίδα και Βοσκοπούλαν της Δίρφης.— ή Μαγική Εικόνη με τον Καρχαριαν τον Φαλήρον και Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: Στέλλαν Πόμωή (ας είνε λοιπόν ευλογημένη ή αλλαγή της διεύθυνσως, ή όποια σ' έκαμε να μου γράψης την ώραίαν αυτήν επιστολήν· και τώρα που έκαμες την αρχήν, έλπίζω ότι θα εξακολουθήσης.) Πυθαγόραν τον Σάμιον ([ΕΕΕ] ευγε διά την ένθουσιωδη και πατριωτικήν επιστολήν σου περί «Έλληνοπαιδος»· ή εισφορά σου κατεστή ήσον διά την πρότασιν σου, μου φαίνεται πολύ δύσκολος εις την εφαρμογήν, διότι δεν εμπορεί να υπάρξη συνεννόησις.) Μαξιμοκοδό ([Ε] πολύ μ' ευχαρίστησαν αι έντυπώσεις σου από την Έκθεσιν των Παρισίων· ή Κυριακή έφθασε!) Ζωηράν Φλόγα (έν καμιά φορά «πεταχθής εις τας Αθήνας όπου έχεις τόσο λαχτάρα—και παρουσιασθής εμπρός μου σαν Φάντες μπαστούνι», θά σε γνωρίσω βεβαίωτατα, άρκεί να σου μοιάζη ή φωτογραφία που μου έστειλες· πόσα ώραία πράγματα ειχεν αυτή ή επιστολή σου! τίποτε δεν άφινεις, καθώς βλέπω· και ύστερα εφοβήθης μήπως βαρέθηκα να διαβάζω;) Μοδσαν της Αστρονομίας (σου εύχομαι πᾶσαν πρόοδον εις το Σχολείον, όπου εισέρχουσαι, και σ' ευχαριστώ άπειρώς διά τας φροντίδας που καταβάλλεις προς έγγραφην συνδρομητών έννοο πόσον ή στέργισις της μητέρας σου θά σου φανή βαρεία· άλλ' ύπερ της προόδου του, ύπερ του μέλλοντός του, θα τὰ υπομένει κανείς.) Θαλασσιόν Ζωγράφον (δεν φαντάζεσαι πόσον έχάρην διά την γνωριμίαν της αδελφής σου, της όποιας σήμεραν έχρημόν το ώραϊόν ψευδώνυμον ώστε ό κουμπάκι του «Έλληνοπαιδος» γεμίζει όλόνα!) Πειραικήν Αδραν (διατί δεν γράφεις, παιδί μου, και το όνοματεπώνυμόν σου εις τας λύσεις και με βάζεις εις τον κόπον να το γράφω εγώ, δεν στοχάζουσαι ότι αυτή ή παράλειψις εμπορεί να σε αποκλείσει των Διαγωνισμών;) Κόκκινην Έξοχήν (ευχαριστώ διά τας εύχάς· ναί, ήν επιστολήν πρέπει να την αντιγράψης όπως

είνε, χωρίς να παραλείψης τίποτε.) Λευκήν Καμέλιαν (με τας καλλιτέρας μου εύχας διά τὰ γενέθλιά σου.) Ναυτοπούλαν της Ανδρογυαί, τί φοβερόν δυστύχημα· χάρω που σου άρέσει ό «Πετρομαευστής»· αλλά και όλοι οι φίλοι μου είνε κατενθουσιασμένοι μαζί του.) Αργυροκόρσορον Νέφος (μυίς έγέμισες τὸ πρώτον φύλλον, και εφοβήθης μή σε νομίσω φλύαρον; με πολλήν μου χαράν θά σε ιδω εις τας Αθήνας αλλά δεν εϊξεύρω αν θα γίνουν Άγώνες.) Αναμμένο Σπίρτο, Περθοδσαν Καρδιαν (έλλη φλύαρος αυτή, με . . . μιάνισον μόνον σελίδα! με τί φόβοι είνε αυτοί; γράφετε, παιδιά μου, ελευθερά! αν δεν γράψετε εις έμέ, εις ποιόν θα γράψετε; ως προς την θέσιν σου εις τον Διαγωνισμόν, δεν σου την δίδω εγώ, αλλά ό άριθμός των λύσεων σου.) Ξελεϊψήν Ηλίον (ή όποια χάριν του «Έλληνοπαιδος» θά γίνη και οικονομός, πράγμα τὸ όποϊον δεν συνείθιζεν έως τώρα· ευγε της!) Μόσαρ, Εύτυχή, Σε Κ. Σταμ. ([ΕΕ]) διά την ώραϊαν επιστολήν σου· ή ερώτησίς σου είνε πολύ σοβαρά· άνέθεσα εις ένα των συνεργατών μου να γράψη έν άρθρίδιον, διά να φωτισθούν όλοι· ώστε, προσεχώς;) Βασίλειά των Κυκλάδων ([Ε] ή επιστολή και τὸ ποιηματάκι ώραϊόν.) Νεαρόν Μουσικόρον (ζητείς Διαγωνισμών Ασκήσεων; δεν ειδες την Προκήρυξιν εις το 33ον φύλλον;) Μοδσαν τον Χοροδ (ή όποια μου γράφει: «άρχισεν ό Πετρομαευστής και άνοιξεν ή καρδιά μου!») Μαργαριτοφόρον, Αγγελικήν Γιοβανάκη (ευγε διά τον «Έλληνοπαιδα»· βεβαίως εδν όλοι καταδέτουν τας οικονομίας των, θά τον άποκτησωμεν πολύ γρήγορα.) Κανακίαν (τι χαριτωμένον τὸ επισκεπτήριόν σου! φυσικί, με γωνίαν τσακισμένην, με χρυσήν παρυφήν, και τὸ ψευδώνυμον με χρυσά γράμματα· α, με είνε τρέλλα!) Μεσολογγιάκι (έτσι θέλω κ' εγώ, να μου γράψης αρκετά· τὸ σημερινόν Δελτίον εισφορών σε πληροφορεϊ· χάρω που σ' έχω τώρα γειτονάκι.) Έλληνοπαιδόν Δίσθημα, Θραϊνίαν Σφαίραν (άπαράλλαχτος ό κυνηγός!) Ήρωα Θεσσα (τι χαρά! τί ευτυχία! . . .) Νερομελόνην (αι πρατάσεις ειχαν τυπωθή όταν έλαβα την επιστολήν σου· αι λύσεις στέλλονται όχι όλοι μαζί εις τὸ τέλος της τετραμηνίας, αλλά κάθε φυλλαδιου χωριστά, έντός της προθεσμίας, ή όποια όρίζεται επί κεφαλής των Ασκήσεων ένάστου φύλλον· τώρα συμβαίνει να σταλούν μαζί και δύο ή τριών φύλλον λύσεις, άλλ' εδν δεν ελθῆς ή προσβολή του άρχαιότερου.) Γαρδέριαν της Μαγνησίας (τα έλαβα.) Θαλασσοπούλαν ή όποια άφέντου έρριψε πενταετής την πρώτην πέτραν εις την θάλασσαν, απέκτησε την μονομανίαν του κ. Φραντζή να μαζεύη πέτρες.) Αγγελον της Εύτυχίας (ώραιστάτη ή περιγραφή σου· άλληγογραφία μόνον μεταξύ δυοφύλων επιτρέπεται.) Εαρ (έστειλα: ή Κική σ' εύχαριστεί πολύ διά την καρτίτσαν.) Ζήσην Φαρμακίδη (θα προσπαθήσω να σ' εύχαριστήσω· ξεύρεις, μου στέλλουν, μου στέλλουν τόσα πολλά, ώστε παραλείπω και από τὰ ώραϊα.) Αγγελον της Αγάπης (πολόν καιρόν ειχες να μου γράψης τόσο έντενός, αλλά τώρα που επανήλθες και ήσυχασες, αυτό θα γίνεται συχνά, ε; εις μάτην εζητούσες τον Άνανιαν εις τὸ Φάληρον, διότι έφέντος δεν κατέβη δίλου.) Φύσθην-Μίγδην (μ' εύχαρίστησε τὸ γράμμα σου, αν και έδυσκολεύθη να το διαβάσω, διά την ποιότητα της μελάνης· τώρα τι να σου εῖπω; αν θέλεις επί πληρωμή, εμπορείς να κάμης τοιαύτην πρότασιν· νομίζω όμως ότι δύσκολα στέλλουν φωτογραφίας.) Γλυκεϊάν Έλπίδα, Αρδν τον Παργασοδ (έστειλα.) Ηλιος της Λύγης, Αηήσοχον Πνεύμα (έλήθησαν.) Φιλοποιμενα τον Αρχιόν (στειλε άλλο ψευδώνυμον· διότι αυτό δεν ήτο διαθέσιμον.) Έλληνικόν Λεράκι, Ασπρο Κάρβουνο (άμα θέλεις, πάντα θα εύρίσκης καιρόν.) Ανθοδσαν Νεότητα (καλώς ήλθες· έστειλα.) Ενδοξον Ψαριατήν, κελ. κελ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τὸ προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 6 Νοεμβρίου
 Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δίσον να γράψω τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολεείται εν τῷ Ήραϊω μας εις φυλλάδιον, έν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και ταμάται φρ. 1

476. Αεζιγρυφος.
 Μίαν πρόθεσιν με σκευή οιαδήποτε ταυριάζεις. Τέσσαρες φορές τον μήνα τόνόμα μου θα εω- [νάζης.]
 Έστειλή υπό του Παντοπαυδ [Ε]

477 / Στοικειόγρυφος.
 Δένω όλους τους ανθρώπους, τρών πάντοτε σιγήν· Αν χωρίς καρδιαν μείνω, είμαι ύψωμα στην γήν.
 Έστειλή υπό του Ναυτοπαυδ [Ε]

478. Αίνυγμα.
 Είμαι επί κεφαλής ομάδος στρατιωτών. Πέρνω πέντε και πηγαινώ 'στην Αφρική. Φεύγω και τους πιάνει όλους φρίκη!
 Έστειλή υπό Σελέκου του Κιρανοδ

479. Σταυρός.

+ + + + +
 + + + + +
 + + + + +
 + + + + +
 + + + + +
 + + + + +
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ναντικατασταθούν οι σταυροί και οι άστερίσκοι διά γραμμάτων ούτως, ώστε να γινώσκεται: Καθέτως μέγας ιατρος· οριζοντίως πόλις της Αγγλίας· και εις την βάσιν εκ των άνω: σύνδεσμος, νήσος, ήρωας.
 Έστειλή υπό της Ανιμώνης

480 Κρικωτόν.
 Να τεθή εις την θέσιν των σταυρών ανά μια συλλαβή τοιαύτη, ώστε συνδεομένη μετά της προηγούμενης συλλαβής ναποτελή μίαν λέξιν, και μετά της επομένης άλλην. Η όρθογραφία δεν τρεπεται, αλλά μόνον ό ήχος.
 Έστειλή υπό Θεώτος Πινδίου

481—482 Κεκυρμένα και άνεστραμμένα επερρήματα.
 1.— Μοιάζει λουλούδι ή άρετή, που πάντοτε [μυρίζεις.]
 2.— Να οικονομῆς τον βιον σου, αν θέλεις να τον [χαίρειςται.]
 Έστειλή υπό του Αρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

483—485. Λογοπαίγνια.
 1.— Ποία πόλις υπάρχει 'στά πλοία;
 2.— Ποιον κράτος έχει πρό του Σίγμα Άλφα;
 3.— Ποία γλώσσα έχει πτερρά;
 Έστειλή υπό Όλπιου του Γεμισίου.
486. Ακροστιχίς.
 Τα αρχικά των ζητουμένων λέξεων άποτελούν πρόσωπον αγαπητόν:
 1. Θαλάσσιον ζών.—2. Νήσος του Ιονίου.—3. Αρχαίος Βασιλεύς.—4. Ερπετόν.—5. Καρπός.
 Έστειλή υπό του Ασπροποταμίτου.

ΑΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλον 32.
 587. Λαμία (λά, μυία.)—588. Ήπαρ—πήρα.—589. Ο Άδάμ.
 590. Η 591.—592 1. Χαράν, χαράν, χαρά, άρά, άρα. Α Δ Σ 2. Σάρα.—2 Άλλης, κα- Η Α Ι Ο Σ 3. Άλλης, καλός, καλόν, κα- Σ Ο Σ 4. Άλλης, καλόν, σά- Σ λων, κάλων, σάλων, σά- λων, Σάλλον, Σάυλος, Παύλος.— 593 Τη άπαλλαγήν διά του Μ σχηματίζονται: βωμός, Ρώμη, πέτσος, δέμα, σήμα. Τὸ δε φωνηεντέλιπον: βρ - πδσ=βαρὺ απαίδευσία.— 594. ΕΛΕΝΗ, ΡΑΧΗΑ (ΕΡέτρια, ΛΑμία, ΕΧΙδνα, ΝΗση- ζς, ΗΛιος)—595. Ο έλεων πτωχόν, δανείζει τῷ Θεῷ.— 596. Η Καινή Διαθήκη φωτίζει τὸ πνεύμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεϊ παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ 8
 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Έλλάδι: λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
 Όδός Πατησίων, άριθ. 11 Β, παρά τὰ Χανταία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ο. Έν Αθήναις την 30 Σεπτεμβρίου 1900 Έτος 22ο. — Άριθ. 40—44

ΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΜΕΘΑ μελαγχολικώτατοι. Ούτε την ήμέραν που έχωμ σαμεν άνεπιστρεπτι τον Όθέλλον μας, τὸ αγαπητόν μας σκυλάκι, δεν είχαμεν τόσοη κατήφεια. Εγώ μάλιστα είχα κάτι μούτρα! Αν μ' έβλέπατε, θα ένομίζατε ότι τουλάχιστον ή κυρία Διάπλασις άνεκάλεσε την απόφασίν της να με στειλή 'στό Παρίσι, διά να ιδώ την Παγκόσμιον Έκθεσιν. Μα κάτι μούτρα! . . . Τότε είνε που θά μ' έλέγατε άσχημον—και θά είχατε δικαίον.
 Άλλά κ' εγώ είχα δικαίον να είμαι λυπημένος. Να περάση έτσι ή Δεκάτη Κυριακή χωρίς έπεισόδιον, χωρίς περιπέτειαν, χωρίς δυστύχημα; Και τί θα έγραφα λοιπόν; Πώς θα έκαμα τους φίλους μου να γελάσουν; Με τί θα τους διεσκέδαζα; . . . Τα παθήματα της Μάρθας, τὸ πέσιμόν μου με τὸ ποδήλατον, ή πυρκαϊά του γραφείου, έπειτα ό άνεμοστρόβιλος, έπειτα ή πλημμύρα . . . πόσα παιδρότατα και! αλησμόνητα δεν συνέβησαν τας προηγούμενας Κυριακάς μας! Και εις την Δεκάτην τίποτε; Ούτε ένας σεισμός τουλάχιστον; ούτε μία έφοδος ληστών; ούτε μία έπίδρομη